

КЛЕЙ

Закладаюся, моя матуся зараз на межі нервового зриву.

Уже по дев'ятій. Вона мала би бути вдома, спалювати всі спожиті за день калорії та закінчувати п'ятий етап догляду за шкірою, а не чекати на мене в крамниці.

Я страшенно запізнююся.

Конфеті кружляє в повітрі. Поки платформа під нами підстрибує і похитується, я нахилиюся і дістаю з відра ще три футболки.

— Потрібно більше футболок! — кричу я Кріс-джен, щоб вона поповнила запаси.

Натовп обабіч вулиці вибухає вітаннями. Я зіскакую зі щабля й завмираю на самому краї, приставивши долоню до вуха.

Ну ж бо. Я хочу це почути!

— А-а-а! — верещать дівчатка.

— Привіт, Клей! — кричить мені маленька шестирічна Манда Кабот, ніби я якась діснеївська принцеса. — Геї!

Вона щосили махає мені рукою, а її сестра-близнючка Стелла піднімає руки, готуючись ловити футболку.

Приємний вітерець гуляє між пальмами, що вишикувалися вздовж Августин-авеню. Він пестить мої голі ноги в джинсових шортах, а рожеві лантани в горщиках, розвішані на ліхтарях уздовж дороги, наповнюють повітря пахощами.

Типовий теплий зимовий вечір у Флориді.

— Нам потрібна футболка! — кричить Стелла.

Я піднімаю руку вгору. На моїй білій футболці великими срібними літерами виблискує слово «BIG».

Я усміхаюся і кричу:

— Ви хочете футболку «Little»?

— Так! — кричать вони.

— Тоді я хочу це почути! — Я перебираю ногами, трохи пританцьовуючи. — Омега Кай Каппа! Ну ж бо!

— Омега Кай Каппа! — горляють вони. — Омега Кай Каппа!

— Я вас не чую!

— Омега Кай Каппа! — кричать вони так лунко, що, здається, їхні молочні зуби аж хитаються.

О боже. Вони такі милі. Сподіваюся, у мене теж будуть доньки.

Я кидаю їм обом по футболці й танцюю далі під музику. Поки вантажівка ледь повзе, тягнучи нашу платформу посеред довгої автоколонни — усі святкують щорічний День засновника.

— До зустрічі за кілька років! — кричу я їм. — Будьте слухняними і добре вчіться!

— Так, ми беремо лише найкращих! — вигукує Емі Чендлер поруч зі мною.

А потім Крісджен з іншого боку додає:

— Ви мусите бути найкращими!

Я пирхаю й обертаюся, щоб узяти ще кілька футболок. Уздовж тротуарів тріпочуть повітряні кульки, і я кидаю ще кілька оберемків. Приємний шум у голові допомагає мені впіймати ритм, поки ми з Крісджен синхронно відпрацьовуємо нашу постановку під «Swish Swish».

Решта наших дівчат іде попереду або поруч із платформою, танцюючи разом з нами просто на дорозі. Кожен погляд, спрямований на нас, змушує моє волосся на руках ставати дибки. Увага — це завжди приємно. Похитуючи стегнами, вигинаючи спину і гойдаючи тілом, я знаю одне: у мене до цього хист.

Наша жіноча організація є найбільшою серед усіх шкільних у штаті. І хоча вона базується на волонтерстві та навчанні, бо саме це допомагає вступити до коледжу, ми популярні з інших причин. Ми маємо надзвичайний вигляд, коли беремося до справи.

Чи то мийка автівок, щоб зібрати гроші на дослідження котячої слини, чи то організація щорічного сніданку з млинцями для футболістів, чи то допомога в прибиранні будинку та пранні білизни Анжеліці Герст, яка щойно народила четверту дитину від четвертого татка й геть виснажилася — благослови, боже, її серденько, — ми робимо все на стилі.

Ми з Крісджен, сміючись, збиваємося з ритму, коли хапаємо нову партію футболок і кидаємо їх нашим майбутнім сестричкам у натовпі.

— Бачиш, які вони п'яні? — шепоче Крісджен.

Я простежую за її поглядом і бачу її хлопця, Майло Прайса. Усміхненого і спітнілого, у бейсболці козирком назад. Розпашілі щоки видають, що він сьогодні вже хильнув пива.

Каллум Еймс стоїть поруч, схрестивши руки на грудях. Він, усміхаючись, дивиться на мене так, наче я вже його власність.

— Можливо. Хай там як, я матиму розкішний вигляд поруч із ним на балу дебютанток.

Я дістаю свою пляшку, захovanу в пап'є-маше у формі рибки-клоуна, і роблю ковток, відчуваючи, як рідина одразу дурманить мене, шойно потрапляє до горла. Сам смак заспокоює нерви.

— Я його вб'ю, — скаржитися Крісджен.

— Почекай до кінця балу, — раджу їй. — Тобі потрібен кавалер.

Вихопивши пляшку з моїх рук, вона робить добрячий ковток, а я підхоплюю її футболки й кидаю їх у простягнуті руки.

Нас огортають музика і сміх, а конфеті-гармата вистрілює в повітря ще одну бомбу — синю, рожеву, срібну й золотисту. Папірці тріпотять, наче кольоровий сніг.

— Боже, смакота. — Вона повертає мені пляшку. — П'ється, наче вода.

— Лише не пий по два літри на день, чуєш? — Я роблю ще один ковток і закриваю кришкою свою нову улюблену горілку, замасковану під пляшку «Евіану».

Вона всміхається. Її щічки-яблучка бездоганні, а довге каштанове волосся зібране в недбалий пучок на маківці.

— Що б я робила без тебе?

— Я сміюся.

— Єдине, що нам усім потрібно, — це трішки любові, — шепочу, нахилиючись до її вуха, — з правильного горлечка.

Вона регоче. Ми обидві зістрибуємо з платформи, залишаючи Емі поратися на самоті, і приєднуємося до дівчат під кінець танцю.

Моя голова наче витає в повітрі за кілька футів над плечима. «Вода», яку ми шойно випили, дарує мені саме те сп'яніння, яке вийде разом із потом хвилин за двадцять, проте зараз цього достатньо, щоб додати моїм крокам пружності.

Я страшенно спізнююся. Ця процесія триває значно довше, ніж я сподівалася, а «Лавінія» скоро зачинається. Я танцюю швидше, ніби це може прискорити рух платформ перед нами.

Каллум і Майло прямують за мною. Темно-русьяве волосся Каллума розвівається на вітрі, поки я йду і пускаю йому бісики. Дівчатка підтримують нас, дивлячись на мене так, ніби я якась особлива, а хлопці поруч перешіптуються, не зводячи з мене очей. Я рухаюся так, що нашому куратору точно донесуть про це в понеділок, але мені байдуже. Я виставляю їм напоказ те, чого вони ніколи не отримують.

Навіть у дванадцять років, красуючись на сцені конкурсу краси в бікіні, я знала, у чому моя сила. Це ніколи не викликало сумнівів.

— Ми любимо тебе, Клей! — кричать мої однокурсники, коли я веду групу, завершуючи танець.

Я заплющую очі, вбираючи всю увагу фотокамер. Ці знімки ще довго після моєї смерті нагадуватимуть світові про Клей Коллінз. Світлини, які розкажуть, хто я, набагато гучніше, ніж я зможу коли-небудь описати словами.

Королева випускного вечора.

Королева балу.

Улюблениця Омега Кай і вітха для очей.

Це я.

Я розплющую очі й одразу бачу своє відображення у вікні припаркованої біля тротуару машини. Підіймаю руку, відкидаючи пасмо світлого волосся назад.

Мабуть, у кожного з нас має бути своя роль.

— Ти впевнена, що мусиш їхати? — запитує Крісджен із заднього сидіння «мустанга» Каллума. — Ти хоч спала останні двадцять чотири години?

Я вибираюся з пасажирського сидіння і кидаю на неї промовистий погляд. Майло сидить поруч, закинувши руку їй на плечі.

Я спала минулої ночі. За винятком тих кількох годин, коли мусила завершити підготовку платформи.

Я зачиняю дверцята й нахилиюся над кабріолетом, зустрічаючись поглядом із блакитними очима Каллума, який сидить на водійському сидінні.

— Довезеш її додому? — питаю я.

Бог свідок, Майло надто тупий, щоб це зробити.

— Можливо, — дражнить він.

— Тоді, *можливо*, я поміркую над тим, щоб дозволити тобі відвезти мене на вечірку до маяка. — Я перекидаю сумку через плече, порпаюся всередині й дістаю серветку, щоб стерти блискучі грецькі літери зі щік.

Каллум сидить з упевненим блиском в очах, наче всі тільки й мріють бути із ним, і він чекає, коли я нарешті це второпаю.

— Підійди, — каже він.

Я повільно нахилиюся, докладаючи значно більше зусиль, ніж він, адже йому важливо зберігати свій

мужній вигляд. Він цілує мене, знову і знову, його вологий язик торкається моєї нижньої губи, перш ніж він відсторонюється.

Стримується, щоб я почала благати про більше.

— Ти була неймовірною сьогодні, крихітко, — невразно бурмоче Майло, притискаючи до себе Крісджен. — Ви обидві були супер.

Я знову випрямляюся, дивлячись Каллуму прямо у вічі.

— Дякую, що приїхав.

— Гадаю, глядачам сподобалося, — каже він. — Особливо те, як ти танцювала для мене.

Так, звісно. Я усміхаюся, задкуючи до крамниці.

Він перемикає передачу й рушає, а я обертаюся, витираючи рот.

Ненавиджу цілуватися. Мокрий і слизький язик, неначе бісів слимак, снує навколо мого рота.

Я відчиняю двері «Лавінії» і неквапливо заходжу всередину, кидаючи використану серветку на тротуар за собою.

Вулиці Сент-Кармена досі кишать пішоходами, кафе і місцинами, де люди насолоджуються тихим вечором із друзями просто неба. Парад завершився понад годину тому, і хоча нам знадобилося чимало часу, щоб прибрати наше приладдя, а батькові Емі — витягнути платформу із затору, мої справи на сьогодні ще не закінчені.

Я заходжу до бутика, де сукні виставлені на манекенах, перетинаю білий килим і мінаю стійку адміністратора — у лаундж-зоні сидить моя мати.

Вона помічає мене.

— Завтра поговоримо, — промовляє у слухавку.